Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Udrag fra Sphinxen
Titel:
Citation: ”Fjorten eventyr og fortællinger”, i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 61. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366710704/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

mig ihjel, som du jo bedst maa vide selv, saa er jeg jo død nu og har ingen Complimenter behov; men hvorfor vilde du da skyde mig før? kunde det ikke være nok, at du havde taget Livet af mig eengang? – Dog sig mig nu een Ting, Gamle! – reis dig kun og vær ved frit Mod! – hvad er det for en Daarekiste, man her har sperret mig ind i? thi at Du er gal, kan jeg da nok høre, og jeg har en hemmelig Mistanke om, at jeg selv nok ikke er saa ganske vel forvaret.«

»Gud give, her var en Daarekiste, Herre! – svarede Gubben – her er det, der er værre: her er jo en blodig Morderhule, som I nok veed selv.«

»Slaaer man ikke Folk bedre ihjel her, end man hidindtil har gjort ved mig, saa er Morderhulen vel ikke saa blodig endda; men enten jeg nu er død eller levende, Gamle, saa trænger jeg til Noget at leve af, og dernæst til et godt Natteleie; skaf mig nu det først, saa kan vi siden tales ved, om vi ere døde eller levende, kloge eller gale.«

»Jeg kommer mig igjen – svarede Gubben – eders Høihed er dog ikke saa død endda, som jeg havde troet; thi ellers forlangte I vel ikke Mad og Drikke. Det har dog vel altsaa kun været en forhexet Drøm, at jeg stak Jer ihjel her for fem Aar siden med min Brødkniv« . . .

»Tie stille med Drømme – afbrød Arnold ham – jeg har Ulykke nok med mine egne, og hvo veed, om jeg ikke nu atter ligger hjemme i min Seng og drømmer?«

Under denne besynderlige Samtale fulgte Arnold med Gubben ind i Taarnet, som havde mere Lighed med en Hule for vilde Dyr, end med en menneskelig Bolig. Da han havde faaet Noget at styrke sig paa, medens den gamle Fangefoged bestandig betragtede ham med et mistænkeligt Blik, forlangte han at komme til Hvile. Den Gamle tog Lampen fra Bordet og bad ham følge sig. Hvergang Arnold tog et langt Skridt, saae den Gamle sig urolig tilbage, som vidste han endnu ikke Andet, end det var en Aand, der gik bag efter ham, gjennem de lange dunkle Taarngange; undertiden stod han ogsaa stille og sagde med truende Stemme: »kom mig ikke for nær, eders Høihed! jeg har min Brødkniv endnu.«

Endelig kom de til en stor hvælvet Sal, med stærke Jerngittre for Vinduerne. Der stod et Bord med Skrivertøi, en gammel forgyldt Stol uden Ryg, og en Seng med røde Damaskes Gardiner, Alt saaledes henstillet, som om et Menneske nylig var gaaet derfra; men det